

"Consolidatie" in Het Parool (25 oktober 1954)

Source: Het Parool. Vrij Onverveerd. dir. de publ. Van Norden, W ; RRéd. Chef Koets, P. J. 25.10.1954, n° 3.002; 14. Jg. Amsterdam: Het Parool. "Consolidatie", p. 1.

Copyright: (c) Het Parool

URL: http://www.cvce.eu/obj/consolidatie_in_het_parool_25_oktober_1954-nl-f91fdcaa-081d-4ede-a4a2-bc09157882bc.html

Last updated: 03/07/2015

Consolidatie

Eind Augustus dreigde tengevolge van de verwerping van de E.D.G door Frankrijk de gehele Atlantische samenwerking op losse schroeven te komen. Er ontstond een gevaarlijk vacuum, waarin van alles kon gebeuren. Het was zeker niet in de laatste plaats aan Eden te danken, dat zich geen ongelukken voordeden en dat in Londen begin van deze maand de omtrekken zich aftekenden van een in de gegeven omstandigheden aanvaardbare oplossing, die nu Zaterdag in Parijs haar voorlopig beslag heeft gekregen.

Voorlopig, want voorzichtig geworden, door de teleurstellende gang van zaken met het Europese legerverdrag is het zeker zaak ook nu geen hel te roepen voor de ratificatiebrug veilig is gepasseerd. Dat zal voor kanselier Adenauer in Bonn door het verzet van de socialisten nog wel enige voeten in de aarde hebben, en ook in Rome moet de regering op fel verzet van uiterst links en vermoedelijk ook van uiterst rechts bedacht zijn.

Toch is het duidelijk dat ook ditmaal aller oog in de eerste plaats gericht zal bleven op Parijs. Gelukkig liggen daar de parlementaire kaarten heel wat gunstiger dan de vorige keer, omdat nu, premier Mendès-France bereid is zijn politieke lot te verbinden aan de eergisteren in de Franse hoofdstad getekende accoorden.

In Nederland zal het bereikte resultaat uiteraard niet op enig verzet van betekenis stuiten, al zullen de communisten stellig moord en brand schreeuwen over wat zij believeen aan te duiden als¹ een bedreiging van de vrede. Gelukkig is ons volk nuchter en kritisch genoeg om te weten wat zo'n protest uit deze hoek waard is. In ruime kring zal ongetwijfeld de voldoening, waaraan, minister-president Drees reeds uitdrukking gaf worden gedeeld, ook door hen, die aan een oplossing met duidelijker Europese trekken, zoals de Defensie Gemeenschap die toonde, de voorkeur zouden hebben gegeven.

De veiligheid van West Europa is door de reeks akkoorden ongetwijfeld versterkt. De inschakeling van West-Duitsland daarbij en de door Engeland aanvaarde militaire verplichtingen zijn winstpunten van betekenis. En dan is er nog het negatieve, maar lang niet onbelangrijke resultaat dat door de nu bereikte overeenstemming de wind uit de zeilen van de Amerikaanse isolationisten wordt genomen.

Het zou echter gevaarlijk zijn de ogen te sluiten voor het feit, dat het vraagstuk van de eenwording van Europa in Parijs niet zo heel veel dichterbij een oplossing is gebracht. De West Europese Unie, waarin het weer soeverein geworden West-Duitsland en Italië zullen worden opgenomen, alsmede de Nato, waarvan de Bondsrepubliek het vijftiende lid zal vormen zijn allianties van onafhankelijke landen, géén gemeenschappen met supranationaal gezag.

Er zal daarom nog moeten blijken wat de verklaring, dat de zeven landen van Brussel alles zullen doen ter bevordering van de Europese eenheid en de voortschrijdende integratie van Europa in de praktijk waard is. Voorlopig blijft de K.S.G. de enige werkelijke gemeenschap en zij staat "op de tocht", zoals mr Burger net onlangs in de Kamer uitdrukte. Voor de "Europeanen" blijft er dus werk aan de winkel.

Er is te meer reden tot waakzaamheid, omdat bij alle vreugde over de Frans-Duitse toenadering - hoeksteen van ieder Europees gebouw - toch ook een zekere mate van bezorgdheid op zijn plaats is. Het rechte weet men nog niet van wat op economisch gebied is besproken en overeengekomen tussen Mendès-France en Adenauer. Mocht evenwel blijken, dat een en ander neerkomt op voordelen voor de twee betrokken landen ten nadele van andere, en met name van kleinere landen, dan zou de verzoening der twee groten ter weerszijden van de Rijn voor Nederland en België een bittere bijsmaak hebben. Tussen twee haakjes een reden te meer om met de Benelux zoveel en zo snel mogelijk voortgang te maken.

Intussen mag enige ongerustheid over bepaalde aspecten van de politiek-economische toenadering tussen Frankrijk en Duitsland vooral met de overhand krijgen over de gerechtvaardigde voldoening over de consolidatie van het Westelijke verdedigingsstelsel, die door de overeenkomsten van Parijs onmiskenbaar is bereikt. Het Kremlin heeft zich daar terdege rekenschap van gegeven en geen gras laten groeien over een poging de West-Europese situatie vloeiend te houden, en daardoor brokkelig en zwak.

Het is natuurlijk niet toevallig, dat de laatste Russische nota juist Zaterdag is overhandigd. De opzet is zo duidelijk, dat men hopen mag dat weinigen er zich door in verwarring zullen laten brengen. Toch staat het wel vast dat in de Franse nationale vergadering ook niet communisten dit aanbod zullen hanteren als argument om nog eens te gaan praten met Moskou, alvorens de akkoorden van Parijs te ratificeren. De voorlopige indruk is intussen echter, dat Mendès-France zich niet voor dit karretje zal laten spannen. Binnenkort zal dat blijken.

Nederland zal in elk geval, dunkt ons, de akkoorden ondanks de bovenaangeduide voorbehouden met overtuiging kunnen aanvaarden. In zijn eigen belang, in het belang van West Europa, in het belang van de vrede Maar ten aanzien van de ratificatie spreekt het na de ervaringen der laatste jaren vanzelf, dat het zal wachten tot Frankrijk het goede voorbeeld heeft gegeven.